

Правна рамка:

Член 20, параграф 2 от Международния пакт за граждански и политически права (МПГПП) гласи, че „всяко проповядване на национална, расова или религиозна омраза, което подбужда към дискриминация, враждебност или насилие, се забранява със закон.“

Определения:

- Термините „омраза“ и „враждебност“ се отнасят за силни и ирационални емоции на хулене, вражда и унижение спрямо целевата група;
- Терминът „проповядване“ трябва да бъде разбран като намерение за насърчаване на омразата към целевата група; и
- Терминът „подбуждане“ се отнася до изявления за национални, расови или религиозни групи, когато това създава непосредствен риск от дискриминация, враждебност или насилие срещу лицата, които принадлежат към тези групи.

Проверка на границата:

Член 20 от МПГПП поставя висока граница, тъй като ограничаването на свободата на изразяване трябва да остане изключение. [Планът за действие от Рабат](#) (A/HRC/22/17/Доп. 4, апендикс) сочи, че всяка една от шестте части от следващите тестове за проверка на границата трябва да бъде изпълнена, за да бъде окачествено като престъпление дадено твърдение:

(1) **Контекст:** Контекстът е от голямо значение, когато преценяваме дали дадени изявления биха предизвикали дискриминация, враждебност или насилие спрямо дадена група и това да има пряко отношение и към намерението, и/или причинно-следствената връзка. Анализът на контекста трябва да постави речевия акт спрямо социалния и политически контекст, преобладаващ по време на речта;

(2) **Говорител:** Позицията на говорителя или статусът му в обществото трябва да бъдат взети предвид, по-специално позицията на индивида или организацията в контекста на аудиторията, към която речта е насочена;

(3) **Намерение:** Член 20 от МПГПП споменава намерението. Небрежността и безразсъдството не са достатъчни, за да бъде определено дадено действие като престъпление по член 20 от МПГПП, този член говори за „проповядване“ и „подбуждане“, а не просто разпространението на материала. Изисква се тристранна връзка между обекта и субекта на речта, както и аудиторията;

(4) **Съдържание и форма:** Съдържанието на речта е сред фокусите на съда и е критичен елемент в подбудата. Анализът на съдържанието може да включва степента, до която речта е била провокативна и директна, форма, стил, характер на аргументите, използвани в речта или балансът между тези аргументи;

(5) **Обхват на речевия акт:** Обхватът включва елементи като обсега на речевия акт, обществения му характер, величината му и размера на аудиторията. Други елементи включват това дали речта е била публична, какви методи на разпространение са използвани, примерно дали само една брошура, или е било излъчвано в актуални медии или интернет, честота, количество, обсега на комуникациите, дали аудиторията е имала възможност да действа спрямо подбудата, дали изявлението (или продуктът) се разпространява в ограничена среда, или и широката публика има достъп; и

(6) **Вероятност за проява:** Подбудата, по дефиниция, е престъпление. Действията, проповядвани чрез подбуждане, не е нужно да бъдат изпълнени, за да бъде речта окачествена като престъпление. Въпреки това трябва да бъде определена степента на риск от нанасяне на вреда. Съдът трябва да определи разумна вероятност, при която речта би успяла да подбуди действие срещу целевата група, осъзнавайки, че подобна причинно-следствена връзка би била пряка.

Планът на Рабат отбелязва със загриженост, че извършителите на действия, които достигат границата от член 20 на МПГПП, не ги преследват и наказват. А лица от малцинствата са преследвани със смразяващ ефект върху другите чрез злоупотреба с неясни вътрешни законодателства, съдебни практики и политики. Политическите и религиозни лидери трябва да се въздържат от подбудата към омраза, но и имат ключова роля в точното и ясно изказване срещу омразната реч и трябва да подчертаят, че насилието не е отговор на подбудата към омраза (вижте и [18 ангажимента на „Вярата за правата“](#)).